

— Anh cũng yêu em lắm. Nhưng chính vì yêu em, anh không muốn làm em khổ.

— Bậy nào. Hôm ở rùa, anh cũng nói bậy như thế. Em khóc cả đêm, gần cạn nước mắt.

Hai người ngồi yên nhìn nhau. Rồi nàng nói :

— Em sẽ chờ anh ngoài cửa khám ngày anh ra.
Lê Tùng lắc đầu :

— Anh không muốn. Để anh tới nhà em, tiện hơn. Anh phải về qua phòng trọ, thanh toán tiền nong với ông chủ.

Chàng đã nói dối. Trong túi, chàng không còn một đồng xu nhỏ. Suốt trong mấy tháng tù tội, chàng không có nổi trăm bạc để mua thuốc lá. Huệ Lan không ngờ được chàng túng quẫn đến thế. Nhiều lần, nàng vào thăm và đưa tiền thì chàng gạt đi :

— Ô, anh đang còn tiền. Vả lại, ăn uống trong này rất khá.

Ngày thơ tưởng thật, nàng căn dặn :

— Anh ráng ăn nhiều đồ bổ cho lại người.

Lê Tùng gượng cười, gật đầu. Tuy Huệ Lan là nhân viên của sở Mật vụ, nàng vẫn chưa hiểu được đời sống trong khám. Nàng định ninh Lê Tùng được hút thuốc lá thơm, uống rượu rom nhập cảng, ăn bánh mì phết bơ buổi sáng, bí tết khoai rán và xúp hành buổi trưa như ở ngoài.

Nhờ những người bạn mới quen trong tù, Lê Tùng vui được phần nào đau khổ. Hàng ngày, chàng được phi phèo điếu Bastos thân mật, và ăn đồ tươi. Bữa rời Chí hòa, chàng lại có tiền về xe. Nhận tờ bạc hai chục của bạn — những người bạn từ khắp nơi trong xứ đến, về mặt đôn hậu,

mặc dầu 5,10 năm tù dè nặng trên vai. Lê Tùng tra nước mắt. Không có hai chục này, chàng phải đi bộ. Tờ bạc hai chục đối với chàng còn quý hơn xấp 500 hời ở ngoài.

Xe tắc xi bốp kèn inh ỏi. Chuối kỷ niệm đang rồn rập trong óc bỗng đứt quãng. Lê Tùng bàng hoàng ; tia nắng xế chiều gay gắt chiếu qua cửa xe, vờn lên mái tóc đã bạc non nửa của người tài xế.

Lê Tùng sức nhớ chàng không còn trẻ nữa. Trong tóc chàng thấp thoáng nhiều sợi bạc. Những đêm nằm trong tù, chàng được bạn kê lại cái thú được gối vào đùi đàn bà và nhổ tóc bạc. Nếu người đàn bà này là vợ, thì cái thú bao hàm tình chất đậm đà, tha thiết. Còn là nhận tình, thì những tư tưởng thêm muốn ghé góm bưng dầy trong lòng người đàn ông. Một bạn tù đứng tuổi cho Lê Tùng biết được vợ hoặc nhận tình nhổ tóc không gây ra sự say sưa bằng được con nhỏ tóc.

Thật vậy, người cha nằm dài trên giường đọc báo, dựa con mũm mĩm quý dưới đất, những ngón tay nhỏ nhoi, xinh xắn, luồn trong tóc cha, nhổ một cách từ tốn, nhẹ nhàng, vừa nhổ, vừa đếm, vừa phá lên cười khanh khách khi thấy tóc bạc quá dài, hoặc nhổ làm sợi đen. Trong lòng người cha từ từ dâng lên những tình cảm trong trẻo, và đẹp đẽ, không bợn nhục dục bản thủ như lúc đụng chạm da thịt đàn bà.

Bỗng tài xế quay đầu lại :

— Đến Trần hưng Đạo rồi, ông xuống ở đâu ?

Câu hỏi của tài xế như thùng nước đá dội vào

người Lê Tùng. Chàng biết về đâu bây giờ? Căn phòng của chàng trong bin-đinh đã được trả lại cho chủ sau ngày chàng bị bắt. Khi nhân viên an ninh giải chàng về phòng để khám xét, chàng bắt gặp nụ cười khoái trá trên môi lão chủ phi nộn và đều cang.

Hắn giả vờ chào chàng :

— Kia, ông Lê Tùng. Khó quá. Thôi chẳng qua ông gặp vận sui. Ít tháng nữa, ông sẽ được tự do.

Ngừng một phút, hắn nói tiếp :

— Lẽ ra, tôi đòi ông thanh toán số tiền còn thiếu. Số tiền nợ này không ít ỏi gì, hẳn ông còn nhớ. Vì ông gặp nạn, tôi sẵn lòng châm chước cho ông. Khi nào có, ông sẽ thanh toán cũng được. Và tôi xin báo với ông là tôi lấy/lại phòng cho ngoại kiều thuê.

Lê Tùng muốn nhờ vào bộ mặt lầy lưa của hắn, kèm theo câu nói mát mẻ :

— Cám ơn lòng tốt của ông. Tôi đã thưa với bà, và bà đã bằng lòng cho tôi giữ lại căn phòng cho đến khi được tự do.

Song chàng lặng thinh. Chàng không muốn gã chủ béo mập phải xây xầm mặt mày, dựa lưng vào tường để lau mồ hôi khi nghe tịn vợ hắn điều đình với chàng. Điều đình một đêm ân ái đòi lấy số tiền nợ.

Hình ảnh gã chủ phi nộn vừa hiện trong trí chàng. Dầu muốn hay không, chàng cũng tở lại bin-đinh cũ. Chàng nói với tài xế :

— Ông chạy thêm một quãng nữa. Tôi xuống ở trước cây xăng.

Tài xế giảm bớt ga, luồn chiếc tắc xi 4 ngựa nhỏ

bé vào giữa một đoàn công xa đồ sộ.

Mắt Lê Tùng đột nhiên đề ý đến một cái gói nhỏ dưới chân. Chàng nhặt lên, mở ra. Suýt nữa chàng nghẹt thở.

Bên trong toàn là bạc 500. Toàn là bạc 500 mới toanh, găm lại cẩn thận thành xấp 20 tờ. Chàng đếm nhằm được 5 xấp. Nghĩa là 50.000 đồng.

50.000 đồng Trời cho trong xe tắc xi ! Chắc là một người khách vừa xuống đã bỏ quên trên ghế, rồi tuột xuống chân. Bản chất nhân viên tinh báo vùng dậy trong lòng, Lê Tùng ra lệnh cho tài xế :

— Này, ông cứ lái thẳng vào Chợ lớn.

Không hỏi lại, tài xế rú ga phóng nhanh. Đến ngã tư đèn đỏ Tổng đốc Phương, Lê Tùng yêu cầu tài xế đậu lại. Chàng rút một tờ 500, yêu cầu tài xế thôi tiền lẻ.

Công-tơ chỉ 50 đồng. Tài xế chậm rãi thò tay vào hộc táp-lô lấy tiền. Lê Tùng dứt 450 đồng vào túi. Chờ tắc xi chạy khuất, chàng rẽ vào tiệm tạp hóa mua quần áo. Xong xuôi, chàng vào tiệm hớt tóc. Chàng cần vác mái tóc và bộ râu phiến loạn trước khi trở về Sài Gòn ban đêm, trước khi trở về với Huệ Lan và mối tình đẹp đẽ của nàng.

Năm tối, Lê Tùng đã biến thành người khác. Những ngày nằm khám làm da chàng trắng trẻo, trông như sinh viên. Mùi nước hoa thơm ngát khiến chàng ngây ngất.

Chàng bách bộ một quãng, rồi rẽ vào một bin-đinh dang xấp cật. Giờ này thợ thuyền đã về. Đường phố bắt đầu lên đèn. Trông trước, trông

sau không thấy ai, chàng nép vào góc tường, thay quần áo. Lan vải ngoài hóa đơn man da thịt chàng. Lúc này, chàng đã chọn một cái sơ mi kiểu Mỹ màu đỏ, ó vuông, ngắn tay, bỏ ngoài quần tuyệt đẹp, và một cái quần tẹt-gan màu «be», màu thanh lịch của dân ăn chơi thủ đô. Đôi giày của chàng bằng da lộn mềm mại, nổi bật trên đôi tất ni-long mới màu tím, sọc đỏ vàng.

Thay xong, Lê Tùng lững thững ra ngoài. Với độ mã sang trọng, chàng có thể giáp mặt lão chủ được rồi. Chàng gọi tắc xi đi ngược về đại lộ Trần Hưng Đạo. Chàng xuống xe cách bin-dinh một quãng ngắn.

Vào đến cửa, chàng gặp viên quản lý. Hắn há hốc miệng, nhìn chàng bằng cặp mắt ngạc nhiên :

— Ông Lê...Tùng.

Chàng phì cười :

— Phải, tôi là Lê Tùng bằng xương, bằng thịt hẳn hoi, đâu phải ma hiện về mà ông hoảng sợ. Thế nào, ông chủ có đây không ?

Viên quản lý đã hoàn hồn :

— Thưa, ông chủ đi Cấp vắng rồi.

— Thế thì thôi. Yêu cầu ông đưa chìa khóa cho tôi lên phòng.

Viên quản lý trở mặt :

— Phòng ông đã có người thuê.

— Thì tôi lấy phòng khác.

— Không còn phòng nào trống cả.

Lê Tùng dẫn từng tiếng :

— Tôi nói trước cho ông biết, nếu tôi tìm ra được phòng nào trống, tôi sẽ không tha đâu. Hẳn ông đã biết tôi nói là làm. Tôi đã ở tù một lần về

tội đánh lính, tôi sẵn sàng ở tù lần nữa về tội giết người.

— Trời ơi, ông giết tôi !

— Phải, tôi sắp sửa giết ông.

Viên quản lý run lập cập :

— Thưa...không dám giấu ông, đang còn 2 phòng trên lầu tr. Tuy nhiên...

Lê Tùng gạt ngang :

— Ông sợ tôi không trả tiền chứ gì ? Bao nhiêu tiền một tháng ?

— Thưa, bốn ngàn.

Lê Tùng ném xuống bàn một xấp bạc, giọng kiêu hãnh :

— Đây 12 ngàn. Tiền phòng 3 tháng.

— Thưa, còn tiền thiếu nữa.

— Bao nhiêu ?

— 30.000 tiền phòng. 20.000 nợ ông chủ. Vị chỉ 50.000.

Lê Tùng xia thêm một xấp nữa :

— Trả 20.000 nợ trước, còn tiền phòng thanh toán sau. Bằng lòng chưa ?

Mặt viên quản lý sáng lên. Hắn vội vã lượm tiền bỏ vào túi áo trên, mắt lăm lét, sợ chàng đòi lại.

— Phòng số mấy ? Lê Tùng hỏi.

Viên quản lý, giọng cung kính :

— 417. Thưa, phòng này hẹp hơn phòng ông ở dạo nọ. Nhưng xinh xắn hơn. Phiền là không gần máy lạnh.

— Được. Tôi sẽ gắn sau.

— Để tôi đưa ông lên.

— Không cần. Chìa khóa đâu ? Tôi lên một

minh cũng được.

5 phút sau, Lê Tùng xô cửa phòng 417 bước vào. Mọi sự may mắn lạ lùng đã giúp chàng đủ tiền thuê phòng, trả nợ và tiêu pha. Lê Tùng mỉm cười một mình. Đèn được bật lên, chàng cảm thấy lòng nao nao. Chàng vừa tìm lại không khí quen thuộc của những ngày sống tự do. Dáng điệu xúc động, chàng ngồi xuống đệm. Cái đệm dày một tấc rún rầy, khiến chàng liên tưởng đến bộ mồng tròn trịa của đàn bà.

Rồi chàng liên tưởng đến Huệ Lan.

★

V

Vòng vây điệp báo

Thời gian vẫn trôi qua...

Lê Tùng đã gặp lại Huệ Lan. Đêm đêm, chàng ngồi trên ghế đá với nàng, trên bờ sông Sài Gòn, nhìn sang Thủ Thiêm. Huệ Lan yên lặng nhìn chàng hàng giờ. Tiếng ca nhạc quyến rũ từ những nhà hàng sang trọng vọng lại. Song tâm hồn Lê Tùng đã đổi khác, hoàn toàn đổi khác...

Chàng đang chờ đợi...Chờ đợi một việc vô cùng quan trọng sắp xảy ra...

Một đêm kia, Lê Tùng ngồi thờ thẩn trên ghế đá với Huệ Lan. Nàng nắm tay chàng, giọng lo lắng :

— Từ một tuần nay, anh chẳng nói gì hết. Anh sắp có việc làm đáng hoàng rồi, còn lo gì nữa.

Đang mơ màng, Lê Tùng chàng dậy :

— Việc làm nào ?

Huệ Lan ngạc nhiên :

— Ô, anh quên rồi ư ? Tuần trước, hai đứa mình đã vào Chợ lớn. Em giới thiệu anh với hãng chế tạo đồ điện Thành công. Ông giám đốc đã bằng lòng thu nhận anh.

— Ừ nhỉ !

— Anh lạ lùng quá. Em có cảm tưởng là anh không quan tâm mấy đến công việc. Em biết anh còn đa mang cái nghiệp tinh báo đáng ghét. Nhưng anh ơi, người ta đã không cần anh nữa, anh còn lưu luyến làm gì. Em muốn anh sống cuộc đời bình